

Flemming Baatz Kristensens prædiken 2. påskedag

Taler

Flemming Baatz Kristensen
Sognepræst

Dato

21. april 2014

Sted

Sct. Pauls Kirke, Aarhus

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 20, vers 1-18

Salmer

O, lad din Ånd nu med os være
Ære være Gud i det højeste
Lov og tak for påskens offer
Påskeblomst! hvad vil du her
Hører, I, som græde
O du Guds Lam! med korsets skam
Tag det sorte kors fra graven
Jesus lever, graven brast

Bøn

Lad os bede! Kære hellige Ånd. Vis os hvad Jesu opstandelse betyder i vores liv nu. Lad den være en strøm af liv fra dig, vor kære Gud og far. Amen.

Prædiken

Hvorfor var dagen i går årets største? Hvad har den påståede opstandelse med os at gøre? Hvor relevant er lige en så gammel begivenhed, hvis den har fundet sted?

Opstandelsen er det totalt uventede, selv om disciplene godt vidste hvem Jesus var og de havde hørt Ham tale om Hans opstandelse inden, men det var ikke gået ind. Hans opstandelse var lige så uventet for dem som den er for os. De fleste jøder troede på en opstandelse, men så var det i fremtiden men aldrig her i livet. Den kunne umuligt finde sted her i livet og ikke for én person. Der var heller ingen vidner, der så Jesus stå op fra de døde. Der var vidner til Hans fødsel og himmelfart, til Hans helbredelser og dæmonuddrivelser og de tre gange, Han

vakte døde til live, men ikke til Hans opstandelse!

Jesu død var punktum for dem. Maria fra Magdalas verden var smadret. Hun havde lukket dæmoner ind i sit liv og de havde fået tag i hende. Hun har muligvis været prostitueret, men mødet med Jesus havde sat hende fri og givet hende noget at leve for, for hun gik Jesus og disciplene til hånd sammen med andre.

Hun vil nu ære den døde. Hun tager sammen med nogle andre kvinder ud til graven men bliver lamslået, fordi graven er åben og liget er der ikke. Hun bliver forvirret og begynder at løbe ind til disciplene. To disciple stikker derpå i rend ud til graven. Den yngre Johannes på måske 16 er hurtigere end den ældre Peter og når først ud til graven. Han kigger ind i graven og ser linnedklæderne ligge der. Han undrer sig og bliver stående diskret udenfor. Den langsomme Peter løber med det samme ind i graven - vi ved, at han altid går til den - og ser mere end Johannes: ligtøjet ligger pænt foldet sammen, og det klæde, Jesus havde haft over sit ansigt i graven, ligger for sig selv. Det undrer ham tilsyneladende ikke. Nu først går Johannes derind og han ser det samme og med ét går det op for ham: Det her er ikke gravrov, så havde de ikke efterladt ligtøjet og da slet ikke så pænt. Der er sket noget her. "Han så og troede." Det han så, fik ham til at tro. Senere skrev Johannes i sit evangelium noget, han huskede Jesus havde sagt: "Min faders vilje er, at enhver, som ser Sønnen og tror på ham, skal have evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag" (6,40). Nu troede han, at Jesus ikke var død mere, men oprejst. Indtil det tidspunkt havde han ikke kunnet set og tro det, men nu kunne han. Og Peter også nu.

Hvad er Jesu opstandelse? Han er ikke død mere, graven var tom. Der er ikke noget lig mere. Så meget kød og krop er der i opstandelsen.

Så står Maria ene ude i haven. Hun har ikke hørt hvad Peter og Johannes havde set og om den tro, der opstod i dem. Hun græder. Hun kan ikke finde Hans lig. Hun kigger ind i graven og ser to engle, der spørger, hvorfor hun græder. Englene har jo set, at Jesus er opstået, så de forstår ikke, hvorfor hun græder. Når Jesus er opstået, er der ingen grund til gråd. Men det overbeviser hende ikke om nogen opstandelse. Så er der en, der spørger hende igen: Hvorfor græder du? Hun tror, det er havemanden. Det er Jesus, men hun kan ikke se, at det er Ham. De taler om problemet med at hun ikke kan finde Ham. Først da Han siger "Maria", ser hun, det er Ham. Opstandelsen betyder at nogle så Ham levende!

Maria her og mange flere. Men hun kunne ikke umiddelbart kende Ham. Opstandelsen er altså ikke alene, at en død bliver levende. Opstandelse er noget mere og andet og indebærer en større forvandling. Men da Han nævner hendes navn, kan hun genkende stemmen og se, det er Ham. Den opstandne er Ham, der blev korsfæstet. Der er lighedstegn mellem fredagens Jesus og søndagens.

Opstandelsen medfører, at Han kalder hende ved navn. Han kender hende, de har fællesskab, der er relation mellem dem. Det er hvad opstandelse betyder nu: fællesskab mellem personer, relation, liv. Og hun svarer på Hans personlige henvendelse med at bruge den betegnelse, hun plejede at bruge: "Rabbuni, mester." Relationen er udtrykt og bekræftet og lever.

Men da hun vil røre ved Ham og holde på Ham, afviser Han hende: "Hold mig ikke tilbage". Hvorfor siger Han det? Hos Mattæus omfavner hun Hans fødder og tilbeder Ham (28,9b) og søndagen efter udfordrer Jesus Thomas til at se Jesu hænder med sårene i og stikke hånden ind i hullet i siden fra spydstikket på Ham. Thomas så Ham ikke påskedag og sagde til de ti andre, at hvis han ikke så naglemærkerne i Jesu hænder og kunne stikke hans hånd ind i Hans side, troede han ikke. Derfor udfordrer Jesus Thomas. Han skal blive klar over, hvor kropslig og virkelig opstandelsen er. Det var Ham. Men Maria vil have, at, alt skal være ved det gamle, hun vil ikke miste Ham igen, derfor vil hun holde fast på Ham. Men det skal hun ikke. Alt skal ikke fortsætte som før. Han er opstået og skal vende tilbage til livet i Gud i Guds måde at eksistere på. Opstandelsen betyder, at Han vender tilbage til Faderen. Men det betyder ikke, at fællesskabet går i stykker. Tværtimod, det bliver dybere og stærkere: Gud er min far, ja og jeres. Gud er min Gud, ja og jeres. Vi er i familie. Vi er brødre og søstre. Opstandelsen skaber familie. Jesus binder os sammen. Vi hører en lyd, vi erfarer en opstandelses-stemning, vi får en berøring. Sådan går det op for os, at Jesus er opstået, sådan erfarer vi det.

Der lyder en stille stemme i os: Jeg skal dø. Påsken kommer med en stemme mere: Jeg skal leve. Den skal tale den første stemme på plads. Han er opstået, jamen så har det følger og det håb og den vished skal fylde for os og vokse i styrke: så har jeg i dag prædiken sandt til jer, og tror I det, er jeres tro ikke forgæves. Så er vores synder tilgivet, så skal vi opstå fra de døde, så er de afdøde kristne ikke fortabt. Ingen skal ynke os, men prise os lykkelige og selv vende sig til den levende Kristus. Det mest realistiske, der findes. Og fyldt med håb. Glædelig påske. Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

2. påskedag, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/flemming-baatz-kristensens-praediken-2-paskedag>